

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu & SOŠPg Liberec Jeronýmova

Máj, lásky čas...

Úvodní slovo

Byl pozdní večer – první máj –
večerní máj – byl lásky čas.

Mácha je prý přežitek, nikdo ho nečte, natož aby
ho své milé citoval.

My si to nemyslíme. Ne, že bychom si ho v re-
dakci vzájemně předčítali, ale zas tak ztracený
podle nás není.

Poezie (a kultura obecně) totiž, na rozdíl od auto-
ra nesmrtelné milostné poezie, stále žije. Tipy,
kam a kdy vzít své drahé polovičky (nebo ko-
hokoliv jiného) vám přinášíme v každém čísle -
a ani to

květnové není výjimkou.

Takže ať už máte májovou náladu, nebo si radši
vyrazíte na akční trhák do kina, vezměte něko-
ho s sebou. Sdílená radost je totiž dvojnásobná.
Obzvlášť v květnu.

Anička

Obsah

Novinky	
Kultura	
Rozhovor...	
Cestování	
Nedělní chvilka poesie	
Knižní objevy	
Filmy	
01101010	
Čím se baví gympláci	
Poradna	

Beltine

Pálení čarodějnic. Svátek, který ocení všichni. Děti proto, že můžou zůstat dlouho vzhůru a ukojit své touhy po pyromanství a strašidelných historkách. Mladiství proto, že jim dává záminku sejít se s přáteli a opít se do němoty.

První Máj. Lásky čas. Polibek pod třešní a slavnostní průvod na oslavu práce.

A co když je v těchto svátcích něco více? Co když vznikly dávno před stávkou amerických dělníků, dokonce dávno před tím, než se na nich usadily nánosy křesťanství? Ano, kdysi dávno v jedné předaleké galaxii existovalo cosi jako Beltine. Keltský svátek oslavující příchod teplé poloviny roku - světlo, teplo, úrodnost - a samozřejmě plodnost. A onu magickou hranici pro předěl roku poskytl právě půlnoc mezi třicátým dubnem a prvním květnem.

Beltine je svátek ohně. Je to svátek radostný a živý. Je třeba ho prozpívat a protančit, smát se a kochat se krásou přírody,

jež je na vzestupu po dlouhém a temném zimním období. I lidé by se v tu dobu měli zbavit všeho nečistého, co se v nich přes zimu nashromáždilo.

Všechna domácí ohniště byla uhašena, aby se po slavnosti mohla zapálit znovu od centrálního ohně. V něm se za zařikávání druidů pálily posvátné byliny, mladí lidé ho přeskačkovali a staří se očisťovali chůzí kolem něj. K tomu vše-

mu se hojně pilo a tančilo v kruhu kolem postavené Májky.

Závěrem večera se milenecké dvojice začaly nenápadně vytrácet do lesů a polí. Pouť s přírodou bylo silné a věřilo se, že tímto jednáním bude i země úrodnější. Beltine byl čas námluv a celý měsíc květen se opravdu považoval za čas lásky. Není se tedy čemu divit, že svátek spojovaný s rozením dětí následovat za devět měsíců.

Konaly se též různé obětiny a úplatky nadlidským silám. Dary se dávaly strážným duchům, divokým zvířatům, skřítkům a dokonce i ovocným stromům.

A co s tím vším dnes?

Slavit, řekla bych.

Zamyslet se nad původním významem těchto dnů, uvědomit si jejich magii a krásu. Poklonit se přírodě, cítit vděčnost a pokoru... Ale hlavně slavit, samozřejmě!

Lenka Rozkocová

Návštěva kina

V obchodním domě Nisa se stala významná věc. Třídy prima, tercie a kvarta šly do kina!

Ano, je to vážně pravda, naše prima, které jsem součástí, šla poprvé za tento školní rok do kina, a to díky přijímacím zkouškám. A zatímco žáci

tercie a kvarty jeli autobusem, my - primáni, jsme se do CineStaru dopravili po svých.

Za odměnu nás čekalo promítání filmu Gulliverovy cesty. Film se nám všem líbil a až na některé okamžiky jsme si to opravdu užili – těmi méně příjemnými okamžiky mám

na mysli třeba fakt, že si někteří žáci jiných škol nakoupili hromady jídla a poměrně hlasitě ho chroustali. Naštěstí jsme my z Jergymu vychovaní, a tak jsme žádnou ostudu neudělali. :-)

Jiří Kubánek

Mistrovství ČR v šachu

V březnovém čísle jsem psal o turnajích škol v šachu. Po krajském kole (4. místo) jsem si myslel, že jsme skončili. Velmi jsem se mýlil. Přišel totiž e-mail, ve kterém se psalo, že máme přijet do Vyškova u Brna na celorepublikové kolo přeboru škol v šachu. Když jsem se to dozvěděl, byl jsem nadšením bez sebe. Jelo se na dva dny, musel jsem se tedy rychle sbalit. 29. března vyrážíme směr Vyškov. Sestava je stejná jako

u předchozích dvou kol, tedy Bára Novotná a já z primy, František Hendrych a Michal Pajerský ze sekundy. Když dorazíme do Vyškova, jdeme rychle na oběd a zahajujeme první kolo. Hraje se 2x 30 minut bez zápisu. Odehrajeme 5. kolo a jdeme na večeři. Na pokoji byla samozřejmě legrace, jdeme spát v jednu hodinu po půlnoci. Druhý den odehrajeme zbytek (6.-9. kolo), body vypadají následovně: Michal Pajerský má 4,5 bodu, Bára Novotná se dostala

na hranici 3,5 bodu, já mám 3 body a František Hendrych bohužel nula. Když to sečtu, tak jsme se dostali na třetí místo. Od konce. No, nevádí. Po obědě vyrážíme domů. Po D1, přes Kolín a do Liberce. Myslím, že 25. místo na Mistrovství České republiky v rapidšachu je docela dobré umístění.

Jakub Hrubý

Švýcarský deník

Tradičně se každý rok koná výměnný pobyt mezi naším gymnáziem a školou ve švýcarském Heerbrugu. Ani tento rok nebyl výjimkou. Přes dvacet studentů z Liberce jelo na začátku dubna prozkoumat přírodu a památky a zažít nové zážitky do této evropské země.

Neděle
Vyjížděli jsme za brzkého rána a již v podvečer jsme se setkali s našimi hostiteli. Nedělní večer jsme strávili představením se a předáváním dárků.

či zpívání týdně. Nejvíce nás ovšem zaskočila informace, že každý den mají neuvěřitelných 10 hodin výuky (a my si stěžujeme, když máme dvakrát do týdne odpoledku :-)). Prohlídku jsme zakončili ve školní jídelně, kde jsme dostali výborný řízek s hranolky (škoda, že toto u nás také nevaří). Odpoledne jsme se jeli podívat do voňavé čokoládovny. Tam jsme si vyslechli historii firmy a také postupy při výrobě čokolády. Dokonce jsme si mohli vzít vzorky čokolády na ochutnání, ovšem jako správní Češi jsme si nakradli tolik čokoládových vzorků, že je jíme ještě teď. :-)

Pondělí
Pondělní dopoledne jsme začali prohlídkou školy, která se ovšem právě opravovala, a tak jsme viděli jen její část. Poté jsme se mohli individuálně podívat, jak zde probíhá výuka. Naši výměnní žáci pocházeli z umělecké třídy, která se dále dělila na výtvarnou a hudební část, takže jsme se dozvěděli, že mají až 5 hodin (!) kreslení

Úterý

V úterý jsme si udělali pořádný výlet na nedalekou horu Säntis, která je vysoká 2505 metrů. Nahoru i dolů jsme jeli

lanovkou, odkud byl překrásný výhled na celé okolí. Cestou zpět jsme se zastavili na bobové dráze, kde jsme si užili adrenalinovou jízdu.

Středa

Na středeční den byl naplánován výlet do německého podmořského světa Sealife, kde jsme viděli nejruznější bizarní podmořské živočichy - ovšem největší atrakcí byli bezesporu roztomilí tučňáci, na které jsme se nemohli vynadívát.

Čtvrtek

Tento den jsme si šli zařadit do místního aquaparku – Säntisparku. Park měl řadu zajímavých atrakcí - jako solný bazén, nejruznější tobogány, vířivky či bazén, který umí dělat vlny, takže jsme si chvílemi připadali jako na středomořském pobřeží. Večer jsme všichni šli do příjemné hospůdky s vidinou opití se alkoholem, ovšem zdejší ceny nám ji poněkud zkazily. Nejlevnější pivo ve Švýcarsku stojí okolo 5 franků, což je po přepočtení přibližně 100 Kč.

Pátek

Vyvrcholením celého týdne byla návštěva St. Gallenu, což je hlavní město švýcarské provincie, kde jsme bydleli. Výlet jsme začali prohlídkou stadionu FC St. Gallen, a poté jsme měli chvíli na nakupování. Po nákupní horečce jsme se šli podívat do úchvatné katedrály, ve které sídlila knihovna, jež vlastnila prastaré knižní expozice, třeba rukopis Písně o Nibelunzích. Zakončením celého týdne byla rozlučková párty. Švýcaři si pro nás připravili zajímavý program. Nejdříve jsme si sami vařili tradiční švýcarský pokrm – Raclette. Toto jídlo se skládá ze sýru Raclette, který jsme ohřáli na speciálním stroji, a poté jsme jím polévali

brambory, ananas či nakládané okurky. Konečně se tento den všichni Češi pořádně najedli, jelikož Švýcaři jedí na naše poměry opravdu málo, a my tak měli pořádně hlad. Poté ještě následovala sladká tečka v podobě stavění hradu ze sušenek a tekuté čokolády, který jsme si po postavení mohli sníst.

Celý týden se úžasně vydařil,

ať už po stránce počasí či po stránce zážitků. Švýcaři do České republiky přijedou na začátku září a my už se těšíme na další výlety, párty a nová kamarádství.

Výměnný pobyt s Italy

Když 3. 5. vystoupili před naší školou italští studenti z města Riva del Garda a tvářili se Nevím, jestli čím luvit anglicky a Kde mámsvýchonejlepší hokam aráda?, měli jsme strach, že nám chtějí zkazit iluze o živých, vysmátých a hlasitých Italech. Většina z nich se naštěstí velmi rychle zitalštila a obzvláště při dojíždění na místa, odkud jsme vyráželi na výlety, se autobusem míhala spousta důležitých, ale neuveřejnitelných termínů. Měli jsme čas si je dobře zapamatovat, protože plán byl mnohdy pěšky ne úplně dostupný – navštívili jsme Jizerské hory (sklárný, pářící se žáby, rašeliniště a palačinky), Český ráj (výhledy

a fotogenické skály), velkou Prahu (významná místa, metro a rozchod na Václavském náměstí), Ještěd (technické

zázemí, štrůdl a vítr nahoře u zábradlí) a další. Kromě částí dne vyplněných společným programem jsme se ve volném čase samovolně

sdužovali a podnikali něco skupinově. Došlo na bazén, odkud se vybazénovaní vrátili nadšení z tobogánu, opekání, kde se Italové projevili jako hygienomilní („no, na těch špinavých klacích nic opékat nechceme“), návštěvy čajoven a nakupování. Člověk by si nepomyslel, jak náruživě zatouží italský náctiletý po botách, které zahlédl ve výloze.

S blížícím se koncem jejich pobytu jsme naše hosty vzali do zdejší pizzérie, kde nás dost překvapilo, jak si naši pizzu pochvalují. Později nám pan profesor Flégl řekl, že na severu Itálie, odkud jsou, vůbec nedělají tu skvělou, křehkou pizzu s tenkým těstem, jak o italských pizzách

sníme - tak zřejmě proto.

V sobotu 9. 4. se v pět hodin ráno konalo trochu ospalé a zmrzlé srdceryvné loučení a objímání... A v pátek 6. 5. už nás čekal Student Agency s cílem v Itálii!

Kája Pánková

Romeo a Julie

Již od 21.1. můžete v Divadle F.X.Šaldy v Liberci zhlédnout Shakespearovu hru Romeo a Julie, kterou vedení divadla po 19 letech opět zařadilo do repertoáru. Nejsem si však jistá, zda to byl dobrý krok. Což o to, noví mladí herci na roli Romea i Julie, kteří byli vlastně tím hlavním důvodem znovuzrození hry, by byli, ale další podmínky pro kvalitní ztvárnění tak známé klasické hry už podle mého názoru splněny nebyly, což ve mně vyvolalo poněkud smíšené pocity z podání tohoto celosvětově známého dramatu. První polovinu představení bych snad z mého popisu úplně vyřadila. Musím kriticky poznamenat, že ta se opravdu moc nevyvedla. Vlastně chvílemi připomínala frašku, v kterou se později i změnila. A to podle mého názoru u tohoto dramatu není dobře. O dvojsmyslné trapné narážky, při kterých se Shakespeare musel obracet v hrobě, nebyla nouze, snad proto, aby diváky

pobavily. Vždyť je přeci zbytečné držet se suchého, nudného originálu, kterému dnes rozumí jen málokdo a jen málokoho osloví. Mnohem lepší je představení hned na úvod osvěžit několika dobře mířenými poznámkami s názornými ukázkami, které jsou vlastně důvodem, proč by mladí lidé měli navštěvovat divadlo. Původní záměr přitáhnout ke klasice i mladé diváky byl možná dobrý, avšak výsledek vyvolal spíše tragikomické pocity, zoufalý úsměv na tváři a v tom nejhorším případě i myšlenky na opuštění hry. Také se mi ne-

líbilo až příliš velké přehrávání rolí, zejména Romea. Víím, tragédie se musí umět prožít, aby se na diváky přenesla ta správná autentická atmosféra, ale mlácení sebou o zem jako při nějakém záchvatu a hudba přehlušená hlasitým dupáním po rekvizitách, znázorňujících exteriér Verony a zároveň i interiéru domů obou rodin (podle situace) mi přišlo přehnané. Konečně však nadešel čas přestávky, po které se vše změnilo k lepšímu. Herci jako by zvažněli, občasná nejistota a nedomyšlenost jako při generálce zmizela, a hra začala nabírat ten správný směr. Ve finále nastěstí druhá polovina představení zastínila tu první, takže

konečné pocity po 3,5 hodinách strávených v sedačce byly vesměs dobré, a to i přesto, že při závěrečné děkovačce Romeovi nestáli diváci ani o letmý pohled či zájem (možná mu to nedovolovalo vyčerpání). Závěrem bych ale asi všem doporučila zdržet se po příchodu do divadla někde na baru a přijít až po pauze na druhou část hry.

...s panem Joštem

Jaký jste byl student, když jste byl ve škole?

Jak v čem a jak kdy. Ale na hvězdičku to vždy nebylo. Ani prospěch, ani chování.

Jaké jste měl oblíbené předměty?

Bavily mě předměty technického rázu, to znamená matematika (výpočetní technika tenkrát nebyla, ale určitě by mě bavila), pak fyzika, chemie, ale velmi mě bavila i čeština.

Provozoval jste v dětství (mládí) nějaký sport?

Hrál jsem od třetí třídy závodně fotbal.

Hrajete ještě pořád fotbal?

Hraju, hraju, ale tenkrát jsem hrál za žáky, teď už hraju za starou gardu. V žácích mě už nechtějí a jinde taky ne.

Máte nějaké jiné koníčky?

Rád sportuju, víceméně všechny sporty, třeba lyže, kolo, běh - běhám moc rád, sice už na to není moc času, ale najdu si ho, když to jde. Také rád čtu, teď bohužel víceméně technickou literaturu víc než tu krásnou.

A doporučil byste nějakou krásnou literaturu?

Nedávno jsem četl Dana Browna, Šifru mistra Leonarda, to jsem teď četl podruhé, knížka mě přímo pohltila. Naposledy jsem četl horor od Michaela Scotta Zrůdné zrcadlo a to bylo dost dobrý. Mám rád i poezii,

například Seiferta, Kainara nebo třeba Gellnera - to je asi můj nejoblíbenější básník.

Které jídlo máte rád?

Tak mám rád pizzu a klasický český smažený sýr.

Které pití máte rád?

Pivo, ale dá se říct, že všechno ostatní taky. Mám rád šampaňské nebo víno, prostě všechno - když mě na něco pozvete, rád přijdu.

Co vaše rodina?

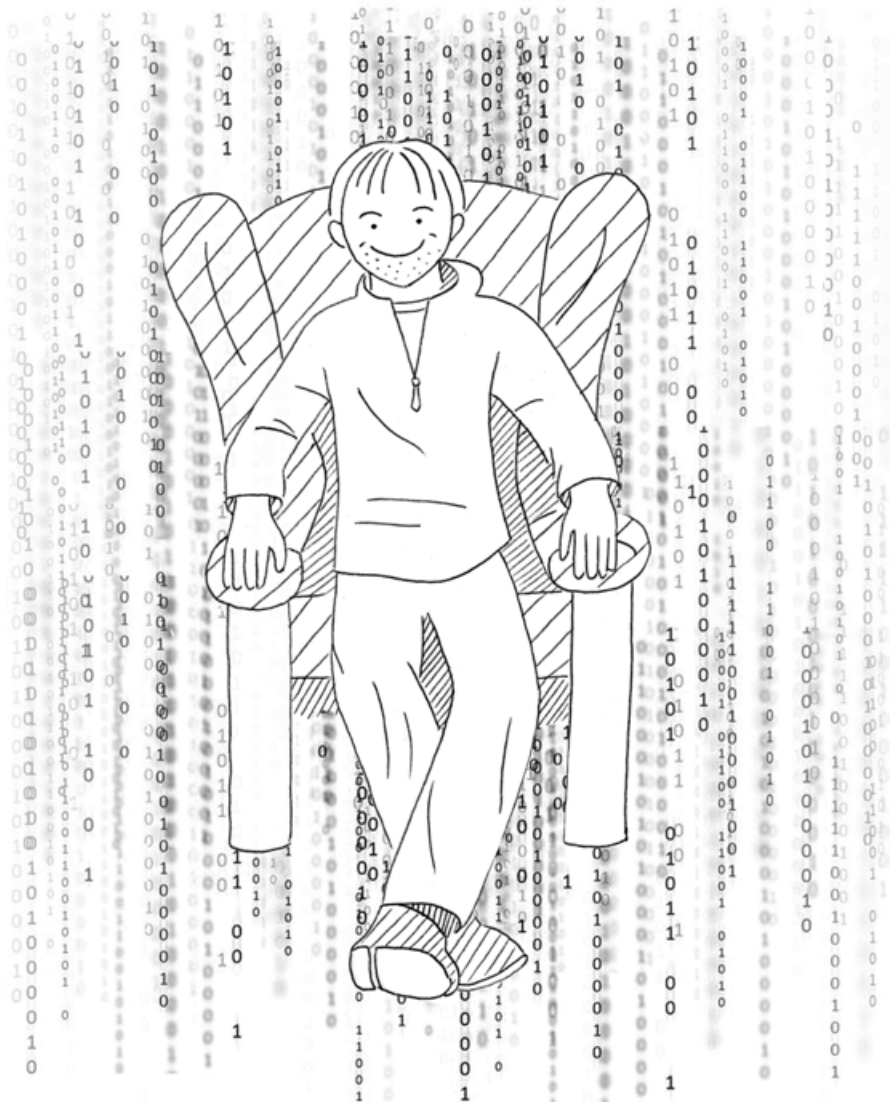
Tak mám jednu manželku, dvě děti a žádného osobního přítele.

Nemáte strach, že vám někdo ukradne auto?

Já svoje auto nemám ani pojištěný, ani ho nijak nezamykám, ale strach nemám, myslím si, že by to byl spíš trest pro toho zloděje.

Máte nějakou zajímavou příhodu z hodin?

Zajímavých příhod z hodin mám dost. Mám rád pestré hodiny, kde je legrace a když se bavíme. Přiznám se, nemám rád přednášky, i když jsem měl nabídku trošku učit na vysoké škole, ale mě by asi nebavilo nekomunikovat se studenty.

Líbí se mi výuka třeba ve 2.A a v kvartě.

Čím vás dokážou studenti naštvat a čím naopak potěšit?

Tak jak jsem vlastně říkal, když se mnou nekomunikují, když jenom koukají – buď na mě, případně na hodinky, nesnaží se něco dělat a mají pocit, že já mám trychtýř a že do nich všechno naleju. To nejde bez spolupráce. Mám rád spolupráci, nevadí mi vůbec, když se studenti ptají i na hlouposti, což ale víte.

Co byste vzkázal studentům?

Když tak poslouchám ty rozhovory, tak cítím, že studenti mají k této škole celkem kladný vztah. Velmi mě potěšilo, když v minulých letech, kdy byly se studenty pohovory, nám někteří uchazeči o studium říkali, že na naši se hlásí po doporučení našich studentů. To je to nejkrásnější ocenění naší práce, i když jsme někdy přísní. Vidím, že jsou zde spokojení

a k našemu ústavu loajální :-). Takže závěrem: „ať se Vám tu líbí“!

Prásknul byste ještě něco na sebe? (například nějaký zlovyk?)

Tak nedávno jsem se zaregistroval na Facebooku. Jenom z profesionálních důvodů, jinak tam o sobě nic nepíšu, protože když mám svůj

volný čas, tak mám radši, když je to můj osobní čas. Nechci mít pocit, že jsem veřejnou osobou, o které ostatní vše vědí a která nemá své soukromí. Proto se musím usmívat nad tzv. stavy ve Facebooku apod. Jsem radši, když o mně všichni nevědí, kde jsem a nikdo nevidí, například v hospůdce, kde můžu pít svoje pivečko a hrát karty nebo tak, prostě mám rád, když mám svoje soukromí.

Lukáš Lehký

Pozor, pozor! Hlásíme nečekané přemnožení tiskařských šotků!

V minulém čísle jsme vás mylně informovali o zálibách pana profesora Holého. Nevěnuje se mytologii, nýbrž ornitologii (a ne, ani bájný Fénix ho prý tolik nezajímá), a neposlouchá Ester Brohus, nýbrž Efterklang (nicméně naše redakce doporučuje rozšířit obzory o obě jmenované kapely!).

Konec hlášení.

Britské ostrovy

Poté, co jsem se dozvěděla, že naše škola pořádá zájezd na Britské ostrovy, neváhala jsem ani minutu a po domácí diskusi s rodiči jsem se šla hned druhý den přihlásit. Moc jsem se na zájezd těšila a nemohla jsem se dočkat, až konečně se spolužáky pojedeme.

Odjížděli jsme z autobusové zastávky Na Rybníčku a všichni jsme s sebou vlekli ohromná nacpaná zavazadla, jako bychom v Anglii měli strávit celý rok. :-)

Počáteční nadšení nás ale po několika hodinách a probdě-

lé noci strávené v autobuse opustilo. Jeden z nejlepších zážitků, který jsem zažila, bylo určitě překonávání Lamanšského průlivu. Při mém prvním zájezdu jsme k přepravě využili Eurotunel – tunel vedoucí pod mořským dnem. Všechna auta včetně našeho autobusu postupně vjela do vlaku. Když bylo plno, mohlo se vyrazit. Byl to neuvěřitelný zážitek. Když si představíte, že jedete vlakem 40 metrů pod dnem moře, napadnou vás

občas i takové katastrofické scénáře, co by se asi stalo, kdyby snad nedejbož došlo k nějaké poruše, vlak nemohl pokračovat v cestě a vy jste museli pod dnem moře třeba pár hodin zůstat? Moc dlouho jsme se naštěstí podobnými myšlenkami netrápili, protože cesta trvala pouze něco málo okolo půl hodiny a také jsme si jízdu zpestřili potulováním se po vagónu. Moc jsme si toho ale neužili, protože nás hned někdo zahnal zpátky. :-)

U druhého zájezdu jsme k překonání průlivu využili trajekt. Veškeré dopravní prostředky i se zavazadly zůstaly v podpalubí a cestující se museli po schodištích přesunout na palubu. Většinu času jsem strávila venku na palubě, odkud bylo vidět na francouzský přístav Calais, který jsme opustili. Když jsme se blížili k Britským ostrovům, už z dálky byly vidět překrásné Doverské křídové útesy. Litovala jsem, že se mi je nepodařilo vyfotit. Byly příliš

daleko a na snímku téměř nebyly vidět. Tak jsem se alespoň kochala výhledem. Poté, co náš autobus opustil trajekt, zařadil se s ním řidič automaticky do levého jízdního pruhu. Jízda na druhé straně vozovky je dost nezvyklá a musím se přiznat, že když jsem třeba pospávala v autobuse a pak jsem se probudila, několikrát jsem se vyděsila, po které straně silnice to jedeme, a chtěla jsem volat na řidiče, aby se zařadil do správného pruhu. :-)

A teď již o tom, co všechno zajímavého je na Britských ostrovech k vidění. Na prvním místě bych určitě zmínila Londýn – hlavní město Spojeného království. Jistě nepřehlédnete Westminsterský palác s hodinovou věží zvanou Big Ben. O věži jsem se dozvěděla několik zajímavostí. Velká ručička hodin měří 7 metrů a malá 4

metry. Ty rozměry mi přišly naprosto neuvěřitelné. Když na hodiny koukáte zezdola, vůbec by vás takové číslo nena-

padlo. Hodiny jsou udržovány za chodu. Zastavily se pouze jednou kvůli velkému množství sněhu a pak pozdě ohlásily příchod nového roku. Další zajímavou stavbou v Londýně je Westminsterské opatství.

Uvnitř opatství se nacházejí hrobky anglických panovníků i dalších významných osob. V Londýně jsem se také dostala na takzvané London Eye. Je to největší vyhlídkové kolo na světě a výhled z něho je skutečně fascinující. Máte před sebou téměř celý Londýn jako na dlani a vidíte odsud všemožné významné budovy. V Londýně jsem také viděla Tower Bridge a navštívila jsem Greenwich, kterým prochází nultý poledník. Hned jsem se od kamarádky u pozlaceného poledníku nechala zvěčnit. :-)

Další památkou, kterou jsem měla možnost vidět, je Stonehenge. Vždycky byl můj sen tyto menhiry vidět, a tak jsem byla štěstím bez sebe, když se

mi moje přání konečně splnilo. Trochu sice přšelo, ale to mi ani trochu nevadilo. Okolo celé památky se vinula stezka. Mohli jsme si tak kameny prohlédnout ze všech možných stran a hned u východu jsme měli možnost pořídit si nějaké ty suvenýry.

Také se mi velmi líbily hrady, které jsme navštívili. Nejvíce mě zaujal asi Warwickcastle a Caerphillycastle. Jsem ráda, že jsem mohla vidět zajímavá města jako je například lázeňské město Bath nebo Stradford nad Avonou, ve kterém se narodil William Shakespeare. Ve městě najdeme jeho rodný domek a hrobku.

S poctivostí nejdál dojdeš

Jelikož právě probíhají maturity, chtěla bych se s vámi podělit o jeden pravdivý příběh. Bude o člověku, který se díky jedné důležité zkoušce stal tím nejpoctivějším na světě.

Psal se rok 1924 a blížilo se opět zkouškové období, studenti VŠCHT byli s každým dnem nervóznější, což se týkalo i Ládi. Poctivě se připravoval na všechny části zkoušky a nechtěl nic ponechat náhodě. Jen jedním si nebyl stále jistý, a to petrologií, což je věda zabývající se vznikem, složením, vlastnostmi a výskytem hornin. Kameny se mu občas pletly a některé ani dokonce nestihl pořádně prostudovat, ale věřil a pevně doufal, že těch pět ze 115 tam přece být vůbec nemusí. Přišel den D a Láďa čekal spolu se svými zpocenými spolužáky na chodbě obrovské studené budovy. To, co se jim honilo hlavou, poznáme asi všichni, protože je to u všech stejné... „Co když jsem na něco zapomněl? Co když si vytáhnu špatně? Vždyť si vůbec nic nepamatuju!“ Když na něj přišla řada, jen políbil zlatý křížek, který mu visel na krku a vyrazil do mohutných dubových dveří. „Dobrý den, pane profesore“ pozdravil Láďa a snažil se zakrýt svůj rozechvělý hlas. „ÁÁÁ dobrý den, pane Horáček, tak doufám, že jste se dnes dobře vyspal a budete stejně tak upovídáný jako o mých přednáškách“ usmál se staříčkový vousatý profesor.

„Nejdříve mi vyplňte tento testík a potom přejdeme k popisu jednotlivých kamenů, máte na to od teď třicet minut, přeji hodně štěstí.“ popřál mu kantor a poodešel do vedlejší místnosti, kde už měl dalšího rozklepaného studenta.

S testem byl Láďa spokojený, ze 40 otázek si nevěděl rady pouze se dvěma a odevzdal práci ještě čtyři minuty před koncem limitu. Přemístil se do místnosti, ve které probíhala ústní zkouška a nervozita opět vítězila nad sebedůvěrou a jistotou.

Profesor přinesl krabici s osmi kameny, sedl si na velkou červenou židli, založil ruce a ostře pravil: „Tak spust'te, mladý chemiku.“ Láďa se podíval na kameny a v tom se celý orosil, věděl, že smí chybovat pouze u jednoho a on dva vůbec nepoznával. V tu chvíli však převzal svou roli osud nebo štěstí nebo jak tomu kdo říká a do místnosti vtrhla sekretářka.

„Pane profesore, máte naléhavý hovor!“

„Cožpak vy nevidíte, že tu zkouším?!“ rozzlobil se profesor.

„Ano, ale volá dcera, je to prý neodkladné!“

Profesor pohlédl na Láďu a řekl: „Máte pět minut na přípravu, berte to jako malý bonus za vaši docházku“ a rychle následoval paní sekretářku.

Láďovi se honilo hlavou spoustu věcí, věděl, že pokud něco neudělá, může se učít další dva měsíce vše od znova, ale na druhou stranu byl

vychován k poctivosti...

Pak ho ale napadla osvobozující myšlenka: „Kdybych tu zkoušku neměl udělat, pan profesor by neodešel, co když je to opravdu osud, který mi dává šanci uspět?“ Uvědomil si, že musí rychle konat, prudce vstal a běžel ke skleněné vitríně, která stála u dveří, opatrně ji otevřel, vzal dva sobě známé kameny a chystal se je vyměnit s těmi v krabici, ale vtom slyší vracejícího se profesora, proto ho nenapadlo nic lepšího, než strčit ty špatné kameny do kapsy a dělat jakoby nic...

Zkoušku nakonec úspěšně udělat a profesor ho se slovy: „Nikdy se mi nestalo, že by žák uměl popsat všechny kameny tak dokonale jako vy, gratuluji!“ doprovodil na chodbu.

Tato událost Láďu dlouho trápila a měl špatné svědomí, několikrát se chtěl dokonce přiznat, ale nakonec se rozhodl, že už nikdy nebude dělat nic špatného. Stal se z něj ten nejpoctivější člověk na celém světě a jako ředitel Poldi Kladno byl známý také pod přezdívkou pan Ladislav Poctivý. Měl spoustu přátel a dlouho se scházel se svými vysokoškolskými profesory, ale nikdo z nich netušil, co má Láďa doma ve vitrínce - byly to totiž dva úplně normální kameny, které mu málem zkazily cestu za životním snem. Kameny, které se staly rodinným bohatstvím a které se přenáší z generace na generaci.

Po mírné odmlce, způsobené lehkou demotivací při aktivní snaze zjistit, jak si na tom časopis stojí, jsem se opět vrátila k papíru, tužce a své obvyklé rubrice. Už jenom proto, že jsem si svou demotivaci způsobila zčásti sama tím, že jsem vyzvíдалa u těch „nesprávných“ lidí. Od této chvíle se budu držet zásady jednoho novináře, který říká: „Nikdy nečti internetové diskuze pod svým článkem.“ – já si ji tedy upravila na to, že nebudu zjišťovat názory na školní tvorbu a budu prostě psát. Bohudík jsem totiž zjistila, že existují lidé, kteří mou rubriku čtou a kultura a knihy je zajímají.

Takže vám přináším další 3 knížky, protože mají hned několik věcí společných. Všechny mi byly někým doporučeny k přečtení, všechny mají tajemný až trochu strašidelný název a všechny se teprve chystám přečíst. Tak snad budou stát za to.

Daň peklu
Holly Blacková

Napínavý fantasy román pochází od autorky známé řady knih Kronika rodu Spiderwicků (zpráva pro fanoušky: právě vychází 2. série, tak to nezapoměte. Pro nečtenáře je vytvořen film, aby jim to nebylo líto) a ocení ho snad každý, kdo se občas rád odpoutá od reality a vydá se do říše snů a fantazie mezi kouzelné bytosti, jako jsou elfové či skřítki.

Obchodník se smrtí
Hugh Laurie

Kdo by ho neznal? Charismatický, chytrý, s osobitým humorem, který nepostrádá ironii ani sarkasmus. Představitel snad nejslavnějšího doktora ve stejnojmenném a dobře známém seriálu – Doktor House. Převážně touto rolí se Hugh Laurie proslavil a přiznám se, že je i důvodem, proč si chci tento detektivní příběh s prvky thrilleru přečíst a přesvědčit se jak kvalitním spisovatelem tento britský herec je.

Konec času
Jeanette Wintersonová

Ne jedna z nejnovějších, a tak léty prověřená fantasy knížka od úspěšné britské spisovatelky. Najdete v ní směs sci-fi, fantasy i dobrodružství. A na své si snad trochu přijdou i milovníci astrofyziky. Ještě, že takové příjemné a sympatické knížky občas „vyřadí“ do levných knih, kde na mě pak netrpělivě čekají, až si pro ně přijdu. A že dlouho čekat nemusí!

Zdrojový kód

sci-fi thriller USA (2011)

Znáte to – normální den, vy si jako obvykle letíte vrtulníkem po Afghánistánu se svojí jednotkou na další téměř sebevražednou misi, když v tom... střih. Černo, potom pár zmatených obrázků - a najednou se probouzí ve vlaku do Chicaga naproti krásné ženě a v těle někoho jiného. A jako bonus vám zbývá osm minut života. Někdo by řekl překerní situace, ovšem toto je pouze realistická simulace a vašim úkolem není přežít, ale zjistit proč jste nepřežil - stejně jako zbytek osazenstva vlaku.

Tak to je přibližný nástin příběhu velmi povedeného filmu, který nedávno přišel

i do našich kin. Děj se točí okolo „Zdrojového kódu“, což je jakýsi kód získaný z mozku mrtvého a umožňuje vytvořit alternativní realitu posledních

osmi minut života onoho člověka.

Sem je poslán kapitán Colter Stevens (Jake Gyllenhaal), aby vypátral atentátníka, který do vlaku umístil a následně odpálil bombu.

Film je plný akce, dojde i na romantiku a jeden dva nečekané zvraty. Kdyby vám někdo zpočátku řekl, že se film odehrává vlastně jen ve vojenské centrále a ve vlaku,

tak si moc dobrého nepomyšlíte a když přidáte fakt, že tu samou scénu uvidíte asi tak osmkrát, tak o film ztratíte zájem. Jenže film je velmi dobře vymyšlen, a přestože Stevens zažívá oněch osm minut stále znovu, rozhodně vás děj jen tak nepustí a těšíte se, co se stane příště jinak a jak si s tím Stevens poradí.

Na druhou stranu mi v jednu chvíli přišlo, že se děj asi na 15 minut absolutně přestal posouvat a i přes dostatek akce jsem se trochu nudil. Jinak je snímek podpořen velmi kvalitní původní hudbou, zdařilou kamerou a pěknými vizuálními efekty, takže ho můžu jednoznačně všem doporučit.

Tomáš Richtř

V kinech můžete též vidět tyto zajímavé snímky:

- Rychle a zběsile 5 (akční thriller)
- Thor (akční fantasy)
- Kazatel (sci-fi)
- Voda pro slony (romantické drama)
- Medvídek Pú (animovaný rodinný)

Portal II

Portal 2 je logická hra od studia Valve, navazuje na první díl, od kterého se zase tolik neliší - spíše ho jen ve velkém zlepšuje.

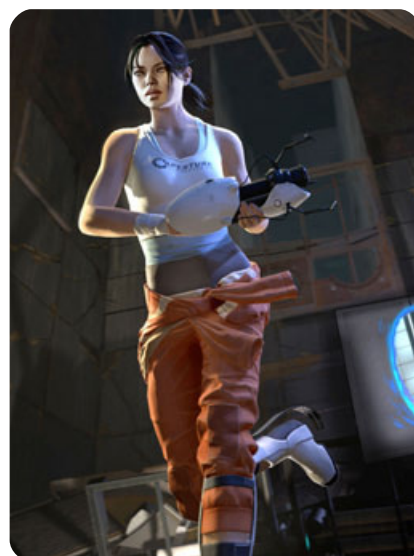
Znovu se vtělíte do hrdinky jménem Chell, která je po událostech z jedničky znovu uzavřena v testovacím středisku Aperture Science. Ujímá se vás robot Wheatley, který, jak vám tvrdí, se vás pokusí dostat pryč. A vy se tedy znovu dostáváte do nových testovacích místností. Jak se později ukáže, tak s tou záchranou to zase tak horké nebude, ale nechci prozrazovat děj, takže jen řeknu to, že se podíváte do starých laboratoří Aperture

Science Innovators. A také do lehce šílených nových laboratoří, jejichž název je však sám trochu spoiler, a tak se raději přesunu k hrátelnosti. Kromě prvků z prvního dílu nově vstupují do hry také katapultační desky, světelné mosty, vlečné paprsky a hlavně experimentální gely, pumpované do jednotlivých úseků obřími rourami. Modrý odráží jako trampolína, kluzký oranžový snižuje tření a konečně bílý, ve kterém jsou rozmíchány stopy měsíční horniny, promění libovolnou plochu v povrch kompatibilní s portály. V každé z nových testovacích místností jsou chytře propojeny některé tyto prvky dohromady tvořící skvělé spektrum logických hádanek.

Ač Portal 2 běží na bezmála sedm let starém enginu, vypadá stále skvěle - jediný moment, kdy je to znát, je tedy načítání, které je vlastně za každou testovací místností. Rád bych se také zmínil o dabingu, který je brilantní, naše hlavní hrdinka je sice

typickým příkladem němého hrdiny, ale o to lepší je dabing strojů, jako je například Wheatley, nebo střílny, zvláště pak ty porouchané, které se diví tomu, že nevypadají jako ostatní.

Grafika je také dobrá a na rozdíl od sterilního prostředí prvního dílu se tentokrát podíváte i za zdi testovacích místností a také do již zmiňovaného starého komplexu, který je poměrně zpustošený a zarostlý vegetací. Do hry je také zakomponován kooperativní multiplayer, ve kterém se vtělíte do jednoho ze dvou robotů. Každý z robotů má vlastní portal gun, celkem tedy můžete vytvořit až čtyři portály a testovací místnosti

musí být ještě rafinovanější. Portal 2 je důstojným nástupcem už tak skvělého prvního dílu, a i přes relativně krátkou singleplayerovou kampaň si můžete užít spoustu zábavy při řešení hádanek ve dvou hráčích.

94%

- + Grafika
- + Dabing
- + Příběh
- + Multiplayer
- + Nová prostředí
- + Obtížnost
- + Nové herní prvky
- Někdy hrdinka
- Načítání

Superkart Challenge

Superkart Challenge je série závodů na okruzích celého světa, především tedy v Evropě. Jezdí se ve strojích absolutně nejbližšími (v poměru váha/výkon) Formuli 1, vzhledem však připomínají kryté motokáry. Auta váží kolem 350 kg, mají však laděné motory Suzuki, Yamaha nebo Škoda, takže dosahují rychlosti až 235 km/h a na 100 km/h zrychlí za extrémně krátkých 2,9 s. Této závodní série se účastním už druhý rok, můj největší úspěch je zatím vítězství v závodě 100 km Nürburgringu a 10. místo v náročném závodě 24h Le Mans. V srpnu se však chystáme do USA, na legendární okruh Indianapolis, kde se pojede už 12. mistrovství světa

v kategorii Lightwing Challenge. V tomto závodě pojedou i Radicals SR8, Caterhamy Levante a Ariely Atom 3, které mají mnohonásobně vyšší výkony (ale i hmotnost!). V teamu Škoda Superkart Racing mi také pomůže můj starší bratranec, přesto ale musíme zapracovat hlavně na strategii. Ještě před

MS ale musíme projít kvalifikací v Rakousku na A1 Ringu. Kromě tohoto sportu (někdo to však z nepochopitelných důvodů sportem nenazývá) mě zajímají ještě další motoristická odvětví, např. DTM, GT1, rally, Formule 1 aj. Potom ještě závodím na kole, ale to už je jiný příběh...

Jakub Hrubý

Hvězdná dvojka

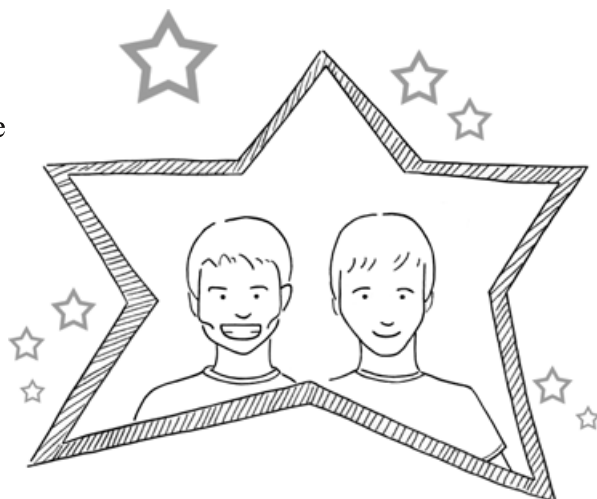
Škola a partner - dá se to zvládnout?

Studentka: Jestliže narazíte na dobrého partnera, pak si myslím, že se to dá zvládnout. Menší potíže mohou nastat, pokud z té či oné strany vznikne na partnerovi závislost. Myslím tím vídat se každý den, být spolu co nejdéle... Ideální jak z pohledu studia, tak z pohledu partnerství je vídat se s ním/ní o trochu méně, například pouze o víkendech. Ale jako vše je i tohle o domluvě.

Hvězdná dvojka: Dokud jsi mlád, tak si užívej! Není to příliš zodpovědné, ale kdy jindy, nežli teď?

Není přeci jen trochu moc brzy na vážnější známosti?

Studentka: Je to individuální, někteří se seznámí ve třinácti a vezmou se. Ale já si myslím,

že v téhle době a v tomto věku je na to ještě čas, každý by si měl vyzkoušet co je pro něj dobrý, ujasnit si kde chyboval

atd.

Hvězdná dvojka: Pokud to nějaké dvojici klapě, tak proč ne. Ale na druhou stranu ještě s nikým nejsi nijak zvlášť vázaný, tak o nic nejde!

Znáte někoho, kdo se chrabrým a odvážným činem
zasloužil o prosperitu našeho ústavu?
Nebo je prostě jenom frajer?

Využijte příležitosti a nominujte ho na cenu

Jeroným 2011

Vítěz bude titulován před nastoupenou jednotkou při
příležitosti školní akademie.

Školní akademie

je výzvou i pro ty z vás, kteří mají mírně
extrovertní sklony.

S radostným jásáním bude přivítán každý,
kdo se nebojí vzít na bedra náročný úkol
kulturní vložky a nabídne své vystoupení.

Nominace na cenu Jeroným i přihlášky svých
vystoupení posílejte na e- mail:

jegecko@gmail.com